

O Šípkové Růžence

Bylo nebylo jedno království a v něm žili král s královnou, kteří neměli žádné děťátko. Dlouho si zoufali a doufali, že se to změní, až se jednoho dne dočkali a narodila se jim krásná holčička. Dali jí jméno Růženka.

Král hned nechal vystrojit veliké křtiny a sezval na ně všechny lid. Pozval také sedm dobrých víl, aby přisoudily děťátku co nejlepší osud. Po hostině víly jedna po druhé promlouvaly nad kolébkou a předávaly princezničce kouzelné dary – jedna krásu, druhá dobrotu, třetí zdraví a tak dále... Když tu se najednou v zámku objevila stará zlá víla, kterou nikdo nepozval. Aby se pomstila, vyřkla nad kolébkou strašnou kletbu: „V den svých šestnáctých narozenin se píchneš o vřeteno kolovrátku a umřeš!“ Pak se obrátila a zmizela. Všichni leknutím oněměli.

Naštěstí se ale předtím nedostala ke slovu sedmá víla a ta zlou věštbu zmírnila.

„Princezna Růženka neumře, jen na sto let usne.“

Král s královnou chtěli dcerušku před neštěstím uchránit, proto rozkázali, že se všechna vřetena v celé zemi musí spálit.

Princezna rostla jako z vody, byla krásná, milá, moudrá, každý ji měl rád. Dary sudiček se opravdu bohatě vyplnily.

V den svých šestnáctých narozenin měla Růženka dlouhou chvíli a tak se procházela po zámku. Všechno si prohlížela, všude nakoukla, až narazila na starou věž. Vystoupala po úzkých točitých schodech ke dvířkám se zrezivělým klíčem. Otočila jím a dvířka se s vrzáním otevřela. Za nimi ve světničce seděla u kolovrátku stařenka s vřetenem v ruce.

„Dobrý den, babičko,“ pozdravila Růženka, „copak to děláš?“

„Předu,“ odpověděla babička.

„A co to máš v ruce?“

„Však se podívej, děvenko.“

Princezna vzala vřeteno do ruky a píchla se do prstu.

Okamžitě usnula a s ní i celý zámek.

Spící palác rázem obrostl šípkovými keři, a proto se princezně začalo říkat Šípková Růženka. Čas od času přicházeli různí mladíci a chtěli se do zámku dostat, ale nikomu se to nepovedlo. Až jednou jel kolem princ, a když se dozvěděl o krásné spící princezně, neváhal a prosekal se skrz keře až k zámku. Nebylo to těžké – keře před ním samy ustupovaly, protože toho dne právě uplynulo sto let od chvíle, kdy Růženka usnula. Princ vstoupil do zámku a podívoval se: „Tady úplně všechno spí, dokonce i mouchy na stěnách!“ Jak princ procházel dalšími komnatami a sály, všude nacházel samé spáče.

„Dvořané, kuchtíci! A na trůnu král a královna! Copak se tu jen mohlo přihodit?“ V tom tichu slyšel princ jen svůj dech. Nakonec došel k věži, zdolal schody nahoru a ve světničce objevil spící Růženku. Ležela tam tak krásná, že se na ni nemohl vynadívát.

Zašeptal: „Probud' se, Šípková Růženko!“

Pak se sklonil a zlehounka ji políbil na rty.

V tu chvíli Růženka otevřela oči, probrala se z dlouhého spánku a zeptala se: „Nikdy dřív jsem tě na zámku neviděla, odkud jsi k nám přišel?“

A princ jí všechno vypověděl. Mezitím se celý zámek začal probouzet – vzbudil se král s královnou, dvořané, koně, psi i mouchy na stěnách, v kuchyni se znovu rozhořel oheň a jídlo opět začalo vonět...

Svatba Růženky s princem byla ještě větší a slavnější než kdysi její křtiny. Přišli známí i neznámí a nechyběly ani dobré víly. Jen ta zlá prý utekla daleko, předaleko.

A tak tam bez ní všichni šťastně žijí až dodnes.

SCÉNY	LOUTKY	ZMĚNA KULIS
1. Král s královnou se konečně dočkali narození dcery. Uspořádají velkolepé křtiny a pozvou sudičky.		
2. Sudičky přejí Růžence samé hezké věci, když tu přichází zlá víla a Sněhurku prokleje.		
3. Poslední hodná sudička kletbu zmírní – Růženka neumře, ale usne na sto let.		
4. Král s královnou rozkážou, aby byla všechna vřetená v celém království spálena.		
5. Všestnácti letech Růženka objeví ve věži stařenku s vřetenem, píchne se do prstu, usne a s ní celý zámek.		
6. Po sto letech projíždí okolním lesem princ a proseká se šípkovými keři až do zámku.		
7. Najde Růženku, polibkem ji zbaví kletby a ona se probudí.		
8. Celý zámek už je vzhůru, všichni se radují a strojí Růženčinu svatbu s princem.		